

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД

Рев2 1467/2019
13.05.2020. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Божидара Вујичића, председника већа, Весне Субић и Јелице Бојанић Керкез, чланова већа, у парници из радног односа тужиле АА из ..., чији је пуномоћник Милован Милутиновић, адвокат из ..., против туженог „PaySpot“ ДОО из Новог Сада, чији је пуномоћник Радојица Симикић адвокат из ..., ради утврђења о преображају радног односа, одлучујући о ревизији тужиле изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 3501/18 од 04.02.2019. године, у седници већа одржаној 13.05.2020. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ ревизија тужиле изјављена против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 3501/18 од 04.02.2019. године, као неоснована.

ОДБИЈАЈУ СЕ захтев тужиле и захтев туженог за накнаду трошкова поступка по ревизији, као неосновани.

Образложење

Пресудом Основног суда у Новом Саду П1 1974/2017 од 18.09.2018. године, ставом првим и другим изреке, делимично је усвојен тужбени захтев, па се утврђује да је радни однос тужиле код туженог заснован на одређено време са периодом рада од 14.06.2017.године до 13.09.2017.године по основу уговора о раду од 14.06.2017.године, дана 20.09.2017.године прерастао у радни однос на неодређено време, и обавезује тужени да тужилу врати на рад на послове који одговарају врсти и степену њене стручне спреме, у року од 8 дана. Ставом трећим изреке, тужбени захтев је одбијен у делу којим је тражено да се као незаконито поништи решење туженог о отказу уговора о раду број .. од 13.09.2017.године и да оно не производи правно дејство, те у делу траженог да се обавезе тужени да тужилу врати на рад и распореди на посао који је радила пре престанка радног односа, а ставом четвртим изреке је одбачен у делу траженог о накнади штете и уплати доприноса од престанка радног односа 13.09.2017.године до враћања на рад. Ставом петим изреке, обавезан је тужени да тужили накнади трошкове парничног поступка у износу од 118.170,00 динара, са законском затезном каматом од извршности пресуде до исплате, у року од 8 дана.

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Гж1 3501/18 од 04.02.2019. године, ставом првим изреке, усвојена је жалба туженог и преиначена је првостепена пресуда у усвајајућем делу, тако што је одбијен тужбени захтев тужиле за утврђење да јој је

радни однос код туженог заснован на одређено време са периодом рада од 14.06.2017.године до 13.09.2017.године по основу уговора о раду од 14.06.2017.године, дана 20.09.2017.године прерастао у радни однос на неодређено време и да се обавезе тужени да тужиљу врати на рад на послове који одговарају врсти и степену њене стручне спреме, као и захтев за накнаду трошкова парничног поступка у износу од 118.170,00 динара, са законском затезном каматом од извршности пресуде до исплате. Ставом другим изреке, обавезана је тужила да туженом накнади трошкове првостепеног поступка у износу од 138.760,00 динара и трошкове жалбеног поступка у износу од 33.000,00 динара, у року од 8 дана.

Тужила је благовремено изјавила ревизију против правноснажне пресуде другостепеног суда због погрешне примене материјалног права. У ревизији износи наводе који се у суштини односе на битне повреде одредаба парничног поступка у поступку пред другостепеним судом, као и да је тај суд пресуду засновао на погрешно и непотпуно утврђеном чињеничном стању.

Тужени је дао одговор на ревизију и предложио да се ревизија одбије.

Врховни касациони суд је установио да је ревизија дозвољена у смислу члана 441. Закона о парничном поступку-ЗПП („Службени гласник РС“, број 72/11, 55/14).

Испитујући побијану пресуду у смислу члана 408. у вези члана 420. став 6. ЗПП, Врховни касациони суд је нашао да ревизија није основана.

Предмет спора је тужбени захтев за утврђење да је тужиљи радни однос на одређено време код туженог прерастао у радни однос на неодређено време, са даном 20.09.2017.године.

Према утврђеном чињеничном стању, тужила АА из ... закључила је 14.06.2017.године са туженим „PaySpot“ ДОО из Новог Сада, као послодавцем, уговор о раду на одређено време у трајању од три месеца. Наведено је да се уговор закључује због повећаног обима послова. Уговорено је трајање радног односа од 14.06.2017.године до 13.09.2017.године. Тужиљини радни задаци су били аквизиција клијената, односно проналажење клијената и сарадња са њима, прикупљање потребне документације за потписивање уговора, које је потом доносила у седиште туженог у Нови Сад на потпис, а по успостављеној сарадњи са клијентом да врши послове надзора, контроле, обуке и саветовања клијента. Тужила је послове обављала од куће или на терену.

Ради завршетка започетих послова, тужила је по исказаној сагласности да јој тужени новим уговором радни однос успостави за још месец дана, наставила да ради на истим пословима и по истеку периода важења закљученог уговора о раду од 14.06.2017.године. Чињенично је утврђено да је тужила 14.09. 2017.године обављала своје редовне радне активности, 15.09.2017.године уз редовне активности, поступила је по вечерњем налогу претпостављеног да одређеном клијенту однесе уговор са додацима, дана 16.09.2017.године присуствовала је радном састанку у седишту туженог у Новом Саду. Тужили је саопштено да припремљен уговор о раду на одређено време (са трајањем радног односа месец дана по престанку претходно уговореног), може да потпише после састанка, са чим се тужила вербално сагласила.

Међутим, тужилца тог дана уговор није потписала, састанак је морала да напусти због проблема са превозом. У недељу 17.09.2017.године тужилца је због тровања храном задржана у болници у У болници је била и наредног дана, када ју је претпостављени контактирао ради теренског ангажовања, али тужилца томе није могла да удовољи из здравствених разлога. Пре подне 19.09.2017.године замољена је да успостави контакте ради реализације инсталације код клијента и задатак је обавила посредовањем путем телефонских контаката. Са болничког лечења отпуштена је на сопствени захтев. Поподне тог дана урадила је презентацију код једног клијента. Наредног дана, 20.09.2017.године у теренској посети потенцијалном клијенту презентовала је програм. После тога, истог дана задржана је на болничком лечењу до 28.09.2017. године, током којег комуникације између странака није било. По изласку из болнице, тужилца је преузела од своје комшинице у међувремену пристигле доставе, два уговора о раду на одређено време потписана од стране директора и 200 комада визит карти.

Нови уговор о раду на одређено време од месец дана, конкретно за период од 14.09.2017.године до 13.10.2017.године, тужени је послао тужилци 19.09.2017.године, а затим 28.09.2017.године послао решење о отказу уговора о раду којим је констатован престанак радног односа са даном 13.09.2017.године по уговору о раду закљученом 14.06.2017.године, због истека времена на који је заснован. То решење тужилца је примила 02.10.2017.године. Наредног дана, 03.10.2017.године тужилца је доставила туженом уговор о раду који је потписала, а односи се на период од 14.09.2017.године до 13.10.2017.године.

На основу изнетих чињеница, првостепени суд је закључио да су се у конкретном случају стекли услови за прерастање радног односа на одређено време у радни однос на неодређено време, јер је тужилца након што јој је радни однос престао истеком рока на који је заснован 13.09.2017.године, наставила ефективно да ради код туженог пет радних дана , односно до 20.09.2017.године, укључујући и тај дан. О основаности тужбеног захтева за тражено утврђење, првостепени суд је одлучио применом члана 37. став 6. Закона о раду.

Другостепени суд није прихватио становиште првостепеног суда, имајући у виду чињенице да је тужилца била обавештена да ће јој радни однос заснован на одређено време бити продужен на још месец дана, са чим се у одговарајућој кореспонденцији са својим претпостављеним и сагласила, а у складу са тим тужени је 20.09.2017.године доставио тужилци по њеној преходној сагласности уговор о раду за период до 13.10.2017.године, који је тужилца и потписала, прихватила услове садржане у том уговору и потписани примерак уговора 03.10.2017.године вратила туженом. Другостепени суд је сматрао да тужилца није доказала да је по истеку претходно закљученог уговора о раду наставила да у континуитету ради пет радних дана, односно да је уз сагласност послодавца била радно ангажована и радила пуно радно време према условима из претходно закљученог уговора о раду, што представља услов за прерастање радног односа заснованог на одређено време у радни однос на неодређено време у смислу члана 37. став 6. Закона о раду. Испуњење тог услова, по оцени другостепеног суда, није доказано чињеницама у погледу којих тужилца сноси терет доказивања у смислу члана 231. став 2. ЗПП.

Уз другачију оцену о значају утврђених чињеница, другостепени суд је због погрешне примене материјалног права преиначио првостепену пресуду и тужбени захтев одбио као неоснован.

Врховни касациони суд налази да побијаном пресудом није погрешно примењено материјално право, јер тужбени захтев није основан.

Закон о раду („Службени гласник РС“, број 24/05 ... 75/14) у члану 37. ставом 1. регулише да уговор о раду може да се закључи на одређено време, за заснивање радног односа чије је трајање унапред одређено објективним разлозима који су оправдани роком или извршењем одређеног посла или наступањем одређеног догађаја, за време трајања тих потреба. Према ставу 6. овог члана, ако је уговор о раду на одређено време закључен супротно одредбама овог закона или ако запослени остане да ради код послодавца најмање пет радних дана по истеку времена за које је уговор закључен, сматра се да је радни однос заснован на неодређено време.

Правна промена у смислу одредбе члана 37. став 6. Закона о раду, не наступа ако запослени по истеку времена за које је уговор закључен, настави да ради код истог послодавца по изнова закљученом уговору о раду на одређено време, у оквиру времена прописаног за најдуже трајање рада на одређено време (прописаног у члану 37. став 2.).

У конкретном случају, није наступио услов за прерастање радног односа на одређено време у радни однос на неодређено време, имајући у виду утврђене чињенице да су странке закључиле два уговора о раду на одређено време, од којих је првим уговорено трајање радног односа од 14.06.2017.године до 13.09.2017.године, а другим уговорено трајање радног односа за наредни период од месец дана, од 14.09.2017.године до 13.10.2017.године. По истеку периода уговореног трајања рада по првом уговору, даље трајање рада у континуитету закључно са даном 20.09.2019. године, не доводи до преображаја радног односа, јер је тај период рада обухваћен другим по реду закљученим уговором о раду на одређено време, којим су и ти дани рада обухваћени.

На другачији закључак не утиче чињеница да је тужиља тек после настављеног рада код туженог потписала други уговор о раду на одређено време. Разлог одгођеног потписивања стоји управо до тужиљине спречености да уговор потпише раније, под околностима несумњивог знања и саглашавања да ће то учинити према претходно постигнутом договору са послодавцем.

Врховни касациони суд стоји на становишту да период рада од истека претходног уговора 13.09.2017.године до последњег дана тужиљиног рада код туженог 20.09.2019. године, не представља основ за примену члана 37. став 6. Закона о раду, с обзиром да је тај период рада обухваћен наредним уговором о раду на одређено време, којим је трајање радног односа уговорено до 13.10.2017.године и да стога тужбени захтев није основан.

Из изнетих разлога, ревизија није основана у побијању правноснажне пресуде којом је тужбени захтев одбијен као неоснован. Другостепени суд је о трошковима поступка одлучио у складу са одредбама члана 149. став 1, члана 150. и члана 159. став 1. - став 4. ЗПП. Тужиљи не припада накнада трошкова ревизијског поступка, с

обзиром да је ревизија одбијена као неоснована. Неоснован је и захтев туженог за накнаду трошкова ревизијског поступка, с обзиром да одговор на ревизију није нужан и не представља неопходан трошак парничног поступка.

На основу члана 414. и члана 165. став 1. ЗПП, Врховни касациони суд је одлучио као у изреци.

Председник већа - судија
Божидар Вујичић,с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић